

Péter nem volt egy kifejezetten magas fiú. Alacsony volt. Fess sem volt, inkább olyan átlagos.

Péter élete maga volt a megtestesült búbánat, mígnem egy napon olyat festett, ami az anyjának is tetszett. Sőt. A minden vasárnap, még téli vasárnapokon is lecsót főző szomszéd Etelka néni is összecsapta tenyerét, lehet még ciccentett is egyet a nyelvével, mikor meglátta.

Etelka néni, aki minden felmosás után szárazra törli a gangot.

Péternek persze ez nem volt elég. Kellott, hogy a nép is szeresse a piktúrát, így hát közszemlére tette. „Micsoda vonalak!”, „Micsoda kompozíció!”, „Micsoda árnyak, színek, vibrálás!”. „Ekkora szart még sosem láttam!” – és ekkor Péter már tudta, nagy szarba tenyerelt. Őstehetség, nem vitás.

Vége az Excel tábláknak, anya főztjének, Marika néni törölgetésének és a gangnak, belőle művész lett, ez tény.

Kisvártatva meg is érkezett az első érdeklődő, kritikus, galériatulajdonos, filantrópfelfedező, istennyila.

Péter, te tehetség vagy. Péter, a mázolimányok nyolcvan százaléka a közeledbe sem ér, Péter. Többször is kimondta egy mondatban a nevét, nyomatékosítva, hogy ez most pizszok komoly.

Péter megnyitója egy izzasztó nyári napon volt, csatakos nép lepte el a flancos galériát. Forgolódtak, mormogtak, öblögették a mentes vizet a szájukban és bólogattak. Kasszasiker ez, nincs mese.

Péter, jó lesz ez, Péter – mondta filantróp minden istennyila és betes-sékelt a hátsó szobába. Eladtuk a nagy részét – tette hozzá, majd horkantott egy nagyot, nem tudni miért.

Péter tolla csak úgy sercegett a papíron, mikor aláírta a szerződést. Elképesztő summa, 2 százalék várt rá. Péter, fél év múlva kapod meg, Péter, így megy ez, tudod, hogy van ez – mondta istennyila, majd kezét ráztak, Péter pedig erős késztetést érzett arra, hogy elővegye Etelka néni csomagolt lecsóját, és ott helyben falatozni kezdjen. Megtette. Úgy betömte, hogy felfordult a gyomra, így gyorsan elköszönt és távozott.

Hazafele sorjáztak szemei előtt a másnapi Excel táblák, amiket az utóbbi hetekben hanyagolt. Undorral kevert melegséggel gondolt anyja frissen mosott paplanjára, gyerekkori szobájában.

Már a sarkon kanyarodott volna, amikor inkább betért egy lottózóba. – Egy bukszát kérek! – rikkantotta az idős nőnek, aki kedvetlenül, fintorogva

Herczeg Szonja 61

KÉT SZÁZALÉK

leemelte neki az első kaparózt. 1000, még 1000, 5000, ezt nem hiszem el! –
gondolta magában Péter, ahogy most már az 5 forintossal karistolt egy tel-
jesen más lapot. Huszonhétézer, ilyen a földön nincs! – ujjongott, nem csak
magában, majd elindult, ki az ajtón, a gangos ház, Marika néni és a
62 paplan felé az egy perc alatt szerzett két százalékával.

